

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Magnus zelus, quem Jesus Christus ostendit pro conversione
Judæorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

vel per aliam viam nobis incognitam, omnia ad consequendam salutem suam media necessaria, cum articulus sit fidei, ipsum universalem esse omnium peccatorum Salvatorem; nulla mihi dubitandi suppetit ratio, quin exercuerit semper secundum omnem charitatis suæ latitudinem, impositum sibi Redemptoris munus ac officium. Si dicatur mihi: unde id nōsti, cum nullum nobis extet hęc super re in antiquis historiis testimonium; Respondebo: me magis credere cordi ipsius ardentem salutem omnium peccatorum

desideranti, quàm crederem cunctis hominum narrationibus: Nonnē enim constat, non omnia, quæ facta sunt, esse quòque calamo consignata?

Unum est, quod admiror, adjungit Onesimus. Et est, quòd cum ipsemet laboraverit in persona & omninò manifeste in procuranda salute nationis Judaicæ, quibus velut Messias fuerat promissus, tam paucos tamen converterit ex ipsis. Ah! ut hoc efficeret, quid non fecit? Audi, quid mihi hęc in re stupendum, & consideratione dignum videatur.

ARGUMENTUM.

Magnus zelus, quem Jesus Christus ostendit pro conversione Judæorum.

ARTICULUS. III.

Quid non fecit ad lucrandum rebellē ac protervum hunc populum? Nutriērat ipsos per omnem elapsorum faculorum seriem promissionibus, quòd venturus ad ipsos, & daturus se totum ipsis esset; sed eodem tempore admonuerat illos calamitatis in quam dilapsuri essent in maxima felicitate suā constituti per hoc, quòd, postquam ipsum tamdiu expectārent, tamque ardentem desiderārent absentem, repudiaturi, nec admissuri essent presentem.

Ut contra hanc calamitatem Judæi habebant promissionem Messias, & vaticinium, quòd ipsum repudiaturi essent. præcaveret ac prospiceret ipsis, depingi se fecit sub pluribus figuris, quarum nonnullæ exhibebant divinas ipsius excellentias, aliæ abjectiones & infirmitates ipsius humanas; ut ipsum agnoscerent, nec admirarentur videntes in ipso tantas excellentias, tantasque abjectiones, tantum potentia, tantumque infirmitatis; videntes conficere ipsum opera, quæ possibilia non sunt, nisi Deo, veluti miracula; & iterum videntes tolerare ipsum mala,

mala, quæ Deo non sunt possibilia, velut dolores, contemptus, mors. Omnia hæc prædicta & repræsentata fuerant in figuris suis, ut agnoscerent, Messiam suum esse verum Deum, tanquam facientem ea, quæ non conveniunt nisi Deo; & verè etiam esse hominem, utpote tolerantem ea, quæ nonnisi sunt congrua homini. Sed populus hic eòsque has adamavit figuras, ut unicè adhæserit iis, contemnendo etiam repræsentatam sub illis figuris veritatem, illamque repudiandò, præstituto tempore adventuram. Magni amatores promissionis, magni osiores executionis, adoratores Messie absentis, persecutores Messie præsentis.

Repudium
Judæorum
non impedi-
vit bonitatem
Dei erga il-
los.

Cuncta hæc repudia non impedièrunt, quin fidelissimè servaret ipsis promissiones suas. Voluit nasci homo inter ipsos, & proximà illis necessitudine conjungi; devovit se totum ipsis à nativitate suâ; sicque unicè invigilavit saluti Israël's velut dilecti populi sui, ut illam aliis noluerit concedere. Sed ipsemet officium sibi assumpsit instruendi illos proprio ore suo, prædicans absque intermissione in templo, in synagogis, in vicis, in villis, in compitis, in publicis plateis, in desertis, in omni tempore, in omni loco, & cujuscunque conditionis per-

sonis, illis evidentissimè demonstrans, se verum esse Messiam Patribus ipsorum promissum, cessare jam figuras in præsentia veritatis, quam viderent; & probationes ab eo ipsis allatæ tam erant manifestæ, ut contradicere illis non possent. Et nihilominus nunquam non adhærebant promissionibus & figuris suis, non æstimantes earundem adimpletionem, nec ipsam veritatem, quam habebant præsentem.

Quid agat, ut obstringeret ipsos ad recipiendum illam? Expectabant, quod venturus Messias liberaturus ipsos esset à suis miseris ipsique accumulandi forent omni ab eo felicitate. Et ni ipse, ut demonstraret illis, quòd haberent in se omnia, quæ exoptare possent, incessanter replevit ipsos bonis; cunctis ipsorum medebatur malis, sanavit ipsorum infirmos, resuscitavit ipsorum mortuos, liberavit ipsorum obsessos, illuminavit ipsorum cæcos, restituit sanitatem ipsorum leprosis & Paralyticis, suppeditavit ipsis panem in ipsorum necessitatibus. Et cuncta hæc sine numero miracula ab eo in ipsorum utilitatem facta, erant simul luculenta Omnipotentie Dei argumenta, quæ convincere debebant ipsorum animos, illisque persuadere, ipsum verè esse Filium Dei; erant beneficia

offi-

Jesus Christus
locupletavit
Judæos om-
ni bonorum
generè,

Jud
run
ran
pla
Chr

officiosissima; quæ lucrari debebant omnia ipsorum corda, illisque demonstrare, quod verè verus esset Messias. Et nihilominus inhærebant ipsi semper figuris ac promissionibus suis, citra quòd aperire vellent oculos, ad videndum, habere jam se illarum adimplerionem.

Ampliora adhuc fecit his omnibus, adjungens sermonibus & miraculis suis exempla vitæ prorsus divinæ, cujus vel minima actio virtutem habebat omnium hominum abripiendi corda. O Deus! si quis propriis usurpâset oculis exempla vitæ Filii Dei! O nimium felix populus, si suam cognoscere potuisset felicitatem! Et JESUS Christus ipsemet dicebat illis: Beati oculi, qui vident, quæ vos videtis; & beatæ aures, quæ audiunt, quæ vos auditis; quot Reges & mundi Optimates crederent se beatos, si viderent, quæ vos videtis, & non viderunt? Quot desiderabunt audire, quæ vos auditis, & nunquam audient ea ex ore meo? Nimium felix populus, qui favoribus repletus est cæli super omnes alias nationes mundi? Possidebant ipsi soli summam felicitatem mundi in Persona JESU Christi; primariò & principaliter is datus est ipsis; in medio eorum operatus est mundi salutem; in manus ipsorum effudit divites

honorum cælestium thesauros, quos secum attulerat in terram; in aures ipsorum ipsemet inseruit divinæ suæ oracula sapientiæ; coram oculis ipsorum omnia hæc ingentia patravit miracula; in ipsos, unico verbo, effundere voluit omnem gratiarum suarum abundantiam. Videntur habuisse ipsi & illarum præcipuas, & omnem ipsarum plenitudinem; & reliquos omnes homines non habuisse illas nisi post ipsos; & si ita loqui licet, nos non habuimus nisi ipsorum fragmenta & reliquias: & nihilominus nimium infelix populus; ipsi soli ex cunctis hominibus, hauserunt minimum ex illis emolumentum.

A quo & per quem stetit, quò minus hauserint? An JESUM JESUS CHRISTUS traxit post se Judæos suis concionibus, Christum destituit zelus, charitas, sollicitudo, cura & labor in procuranda verè ipsorum salute? Turmatim sequebantur ipsum prædicantem, usque ad interiora deserti; omnes avidissimè desiderabant, omnes admirabantur ipsius doctrinam; verum quàm pauci ex iis fuere conversi? Unde hoc est? Et, quòd licet prædicaverit cum admiratione omnium, non tamen prædicaverit ad omnium gustum & placitum. Philo Judæus Philo lib. de observavit, magnum esse discrimen inter Medicum & coquum. Joseph. Medicus in præparandis suis medica-

Judæi viderunt admiranda exempla vitæ JESU Christi.

Christus
etavit
s omn-
orum

dicamentis non aliud intendit, nisi ut conducant sanitati sui ægroti, non attendendo, an sint ad ipsius gustum: Ex aduerso coquus aliò non collimat, nisi ut cibos condiat & accommodet juxta gustum sui Domini, haud sollicitus, an profuturi vel obfuturi sint ipsius incolumitati. Plerique homines malunt Prædicatorem coquum, quàm prædicatorem Medicum, quia quærent quod placet, non quòd prodest.

Quare JESUS
Christus, qui
traherat post
se omnes,
converterit
ex his tam
paucos.

JESUS Christus prædicabat velut cœlestis Medicus, aliò non collimans, nisi ut incolumes & sanas redderet animas; proponebat res saluberrimas & infinità ratione proficuas, sed auditu minùs jucundas: verum quidem est, catervatim omnes confluisse ad ipsum, facilèsque & avidas præbuisse ipsi aures, cujus rationem facile est ominari. Ex unâ parte semper veritas tantæ ex seipsâ est pulchritudinis, ut omnis animus ipsam auscultandi teneatur desiderio; & ex aliâ tam divinæ eloquentiæ diffuebant ipsius labia dulcore, ut voluptas in auditores dimanans, affixas ipsius ori constringeret & teneret illorum aures. Ecce cur totus mundus abiêrit post ipsum. Sed quod tam dulce tamque jucundum videbatur ipsis auditu, amarum & inamœnum erat factu: siqui-

dem loquebatur ipsis de pœnitentiâ & inordinatorum affectuum mortificatione; loquebatur ipsis de humilitate, contemptu sui ipsius, de abnegatione propriæ voluntatis; prædicabat illis de expoliatione facultatum terrenarum, de deferendis rebus omnibus ad amplectendam ipsius sequelam, nihilque anhelando, nisi suæ complexum Crucis. Homines tam carnales, uti Judæi erant, non afficiebantur doctrinâ adeò spirituali, tamque propensionibus suis naturalibus amarâ. Ecce quare, dum omnes admirabantur ipsius doctrinam, deprædicabant ipsius eloquentiam, ita ut dicerent, nunquam sic locutus est homo, paucissimi tamen conversi sint, quia facere noluerunt, quod audiêrunt.

Verùm si JESUS Christus voluisset, replicat desuper Onelimus, nonne lucrari tam benè potuisset ipsorum corda, quàm ipsorum aures? Nonne conferre potuisset ipsis omnibus se convertendi voluntatem, sicut conferebat omnibus suam circa hoc doctrinam & cognitionem? Nonne tam efficaces possidet gratias, quibus nulla, obfirmatissima quamvis, resistere possit duritia, cum ideò dentur, ut duritiam auferant cordis? Et nonne ipsemet dixit nobis, quòd tam potens sit Deus, ut suscitare possit

JESUS Christus
poterat con-
vertere om-
nes Judæos.

possit de lapidibus filios Abraham? Quare non usus est hac potestate? Videtur decuisse, ut universum hunc converteret populum, pro quo venerat præcipue; si enim illorum nullus in suâ perseverasset protervia, haud levis in ipsum dimanasset gloria.

Quare id non fecerit.

Non diffiteor hæc, respondit Ecclesiasticus. Novi Omnipotentem esse Deum, qui efficere possit, ut sibi obtemperaretur à voluntate hominum, sicut obtemperare sibi facit cælos, astra, elementa & omnes alias creaturas ratione privatas; sed hoc non fieret, nisi privando ipsam insigni illo libertatis suæ privilegio, quod contulerat ipsi, quod sanè foret ipsam pessumdare potius, quàm perficere. Novi mutare ipsum posse lapides in filios Abraham, eòquod non reliquerit libertatem lapidibus resistendi sibi; verùm non mutabit filios Abraham in lapides, eòquod ablaturus nunquam sit hominibus libertatem semel ipsis concessam. Novi possidere ipsum gratias tam efficaces, ut tollere possint omnem humani cordis duritiam, illudque flectere ad faciendum omnia, quæ voluerit; sed provisum est, ne cor humanum protervâ quâdam resistat malitiâ si enim obtemperare noluerit præpotentibus gratiæ ipsius impulsibus, nunquam ad hoc cogetur ab eo, faciendo vim libertati ipsius.

Ah! nonnè proterva hæc cordis Judaici resistentia vera origo & causa est, cur tam paucos converterit Iesus Christus ex infelici hoc populo? Nonnè horrenda hæc ipsorum obdurtio sæpius ipsius palpebris expressit lacrymas? Quando evocavit è monumento Lazarum, ubi quatruiduanus jam erat, prodigiosum hoc miraculum, quod patrârat coram numerosâ multitudine Optimatum Jerosolymitarum, erat concio tam pathetica, ciendisquæ animi motibus opportuna, ut ad centenos convertendum mundos abundè fuisset idonea. Et nihilominus, quia videbat in corde Judæorum dispositiones tam malignas, tam depravatas, duras ac protervas, ut non tantùm exinde nec minimùm sint emolliti, sed majori adhuc in ipsum succensibili rabie, ita ut maledicto consilio sævam ipsi machinarentur mortem, hancquæ & ipsi inferre Lazaro jam fixum haberent animo; afflixit se, turbatus est spiritu, juxta phrasim sancti Evangelii, copiosas effundit lacrymas, & elatâ exclamat voce, ipsorum deplorante duritiam: *Tollite lapidem, tollite lapidem: auferite hanc petram, removete mihi hanc duritiam, quæ obturat aures vestras voci meæ, quæque corda vestra meis obferat & occludit gratis.*

Iesus Christus deploravit duritiam Judæorum, converti nollentium,

Uuuu

Non

Iesus Christus erat co-tere om-Judæos

Non deplorabat is Lazarum; noverat enim ipsum mox à se restituendum vitæ, sed æternam protervorum illorum lugebat & deflebat mortem, quam quidem noluit, sed impedire non potuit, eòquòd inferre noluerit vim ipsorum libertati, quam ad invincibilem resistantiam jam viderat determinatam. Hæc est opinio, suntque ipsa verba sancti Chrysologi: Videbat Judæorum corda obstructiora inferis, viscera duriora mortuis; ejusque vox, quæ patefecerat tartara, non patefaciebat eorum arcana, justio, quæ exsuscitat mortuum, non suscitabat mentem ipsorum; lux, quæ illustrat sepulchrum, illorum non illuminabat animum. Ecce originem lacrymarum ipsius; ecce causam doloris & clamoris ipsius, dum exhortatur: Tollite lapidem, auferite mihi hanc cordium vestrorum duritiem, quæ omnes gratiarum mearum inflexibilitate suâ facit irritos conatus. Quid poterat ultra facere ad vincendum hos invincibiles? Loquitur ipsorum auribus per sermones suos, loquitur ipsorum cordibus per gratias suas, loquitur ipsorum oculis per miracula sua, loquitur ipsorum manibus per beneficia sua, accumulat ipsos favoribus tot ac tantis, quibus ipsos emolliendi scopulos abundè fuisset roboris; plorat & dolet

coram illis de proterviâ & perditione ipsorum, quam quidem non vult, sed impedire non potest, quia non vult inferre vim libertati ipsorum? Si ergò non omnes flectantur, non omnes convertantur, quis non videt, non esse ipsum in mora, sed omnem proficisci culpam à duritiâ & invincibili ipsorum resistantiâ?

Dicas mihi, quidquid volueris, replicat denuò Onetimus; novi tamen victrices habere Deum gratias, quas confert, cui voluerit, quæque infallibiliter semper suum consequentur effectum. Si JESUS CHRISTUS verâ voluisset voluntate conversionem totius nationis Judaicæ, obtinisset illam tam absolute, ut nec unicus remansisset ex illis in cæca suâ proterviâ, & protervâ suâ cæcitate. Quid prodest me dicere, ipsum tanta fecisse pro illis, ipsosque habuisse gratias sufficientes, & plusquam sufficientes, quarum adminiculo convertere se potuissent, si voluissent? Cui sunt bono hæc gratiæ sufficientes omnes, quæ solæ non sufficiunt ad unicam salvandum animam? Ut quid non dedit illis gratias has ex seipsis efficaces, nostræque victrices resistantiæ, quibus reipsâ fuissent conversi: Si voluisset ipsorum salutem, contulisset ipsis ejusmodi gratias, & verè conversus fuisset

S. Pet. Chrysolog serm. 64.

Quare JESUS CHRISTUS resuscitans Lazarum clamaverit: Tollite lapidem.

Obiectio illorum, qui volunt gratias, quæ necessitent ad faciendum bonum.

fuiſſet totus hic populus; verùm id noluit: Et quã de cauſã, haud licet interrogare. O altitudo!

Quid inquis, reponit illi Eccleſiaſticus, cujus zelus totus videbatur accenſus ex hoc diſcurſu haud leuiter aurium ſuarum offenſiuo: Quid inquis? Quòd ſi Jeſus Chriſtus verã voluiſſet voluntate ſalvare totam nationem Judaicam, conuerſiſſet illos reipſã, quia dediſſet ipsis gratias has ex ſe ipsis efficaces, quæ operantur ſalutem animarum, & non tantùm gratias has ſufficientes, quæ non ſufficiunt. An dicere audeas, quòd Jeſus Chriſtus nullatenus voluerit conuerſionem & ſalutem Judæorum, immò omnium etiam peccatorum? An contradicas magno Apoſtolo ſancto Paulo, qui expreſſis id aſſerit verbis, cunctisque evulgar id ſæculis: *Vult omnes homines ſalvos fieri*? Et quare venit in terram, niſi ut ſalvaret peccatores? Oporteret plusquam hæreticum eſſe, qui oppugnare vellet hanc veritatem.

An dicas, habuiſſe illum quidem aliquam ipſos ſalvandi voluntatem, ſed hanc non fuiſſe efficacem? Hoc eſt, ac ſi diceret: dicit quidem, ſe id velle, fingit ſe id deſiderare; ſed reipſã non vult, ipſo factò non deſiderat: Et ideò non confert illis has gratias, quæ reipſã ſalutem operantur, ſed alias, quæ face-

re id poſſent, & reipſã non faciunt. Itane? an concipere poſſit Chriſtianus cogitationem tam injurioſam Deo, quem adorat, ut dicere non erubeſcat, quòd fingat quidem, velle ſe ſalutem omnium peccatorum, re autem ipſã illam non velit voluntate verã & ſeriã? Hoc incompatible, omninò foret cum bonitate & veritate ipſius infinitã. Si conſultò excludere quemquam velit à ſuã miſericordiã, ubi eſt ipſius bonitas? Si velit id, quòd non vult reipſã, ubi eſt ipſius veritas?

An igitur credas, magnum illum amorem, quem exhibuit toti nationi Judaicæ, non fuiſſe niſi figmentum & ſimulationem? an cogites, omnes illos labores, quos exantlavit pro ipsis, omnem illam ſolertiam, ac indefſam operam, quam impendit in docendo, movendo ac conuertendo ipſos, non fuiſſe niſi ſannas, quibùs illuſerit ipsis? An dicas ſicut Calvinus, impius hic & infamis hæreſiarcha, quòd Deus vocet peccatores ad ſalutem, ſed ut non veniant; quòd ſimulet conferre ſe illis gratias, ſed non niſi, ut ſublannet eos; quòd impendat ipsis medicinam ſalutarem, ſed ne fiant incolumes. *Adhibet medicinam, ſed ne ſanentur.* Verba tam abominanda an horrore non percellant aures? Sed dicere, quòd

Uuuu 2

non

Deus vult
ſalvare om-
nes peccato-
res.

Vult id ipſam
verã volun-
tate.

Calvin. lib. 3.
inſtit. c. 24.
ſ. 13.

Blasphemia
Calvini, quòd
Deus vocet
peccatores,
ſed ut non
reſpondeant.

non voluerit voluntate sincerissimâ salutem Judæorum & conversionem omnium peccatorum, quamvis dederit ipsis notas adeo manifestas, sed id velle, nonne hoc loqui esset eodem quasi idiomate.

Dicere, quod conferat quidem, reipsâ gratias sufficientes, quæ non sufficiant, ut perducant peccatorem ad ipsum, non autem conferat efficaces has gratias, quæ perducerent, si illas daret, nonne idem est dicere, quod dicit Calvinus? quod vocet ad salutem, sed ea mente, ut non veniatur; quod adhibeat medicinam, sed eo nomine, ut sanitas non obtineatur. Depone errorem, Onesime, JESUS Christus exhaustus est laboribus in Judæa cum verâ voluntate convertendi totam nationem Judaicam: sed illi bonæ ipsius intentioni respondere noluerunt: Deus vult verâ voluntate salutem omnium peccatorum; est enim bonitas infinita cunctis miseris facere volens benè; est veritas infinita, quæ fidei & simulanter agere nescit: sed plerique peccatorum ex propriâ suâ malitia opponunt se omni, quod ipsis vult facere, bono.

Non vocat peccatores, ut non respondeant vocanti; nunquam enim aliquam dat gratiam eo nomine, ut sit inutilis, vult semper illam obtinere effe-

ctum suum; immò omnes gratias, quas confert, sunt efficaces ex parte ipsius; si peccator suum abnuat consensum, inefficaces manent ex resistantiâ suâ; semper autem erant sufficientes, id est, Deus dederat huic homini gratias, quæ sufficiebant ad ipsum convertendum, nisi ex malitiâ suâ recusasset ipsas. Si peccator assensum præbeat gratis à Deo sibi datis, habent hæ effectum, quem præterdit Deus in omnibus, quas donat, gratis; efficaces igitur sunt ipsæ; sed peccator non facit illas efficaces, sed ipsæ potiùs peccatorem faciunt efficacem (si ita loqui licet) quia illæ suaviter trahunt consensum voluntatis ipsius, quem nunquam dedisset absque gratiâ. Ipse quidem solus abnuere potest consensum suum gratiæ, & efficere, ut ipsa maneat inefficax & sufficiens; sed solus dare non potest consensum suum in bonum absque gratiâ, nec reddere efficacem, si efficax non esset ex seipsâ. Sic salus ipsius non est in solo bono usu libertatis suæ, sed in auxilio gratiæ, quæ benè ipsam facit uti libertate suâ, pro eo, quod ipsius perditio dependeat à solo libertatis suæ usu malo, Et qui aliter tibi loquetur de gratiâ Dei, & libertate humanâ fallitur.

Sed

Concordia
admiranda
gratiæ effi-
cacia cum
nostra liber-
tate.

Omnes gra-
tiæ sunt effi-
caces ex par-
te Dei.

Sed dicunt, esse nescio quid in gratia efficaci, quod non sit in sufficiente. Quid est hoc dicere, nescio quid? Estne ex parte Dei? Estne, quod unam velit facere profectum, alteram manere inutilem? hoc absque impietatis notâ non potest affirmari: id esset enim dicere cum Calvino, quod vocet aliquos, ut non respondeant, quod adhibeat medicinam, ut non sanentur. Estne id ex parte peccatoris? Sed ipse nihil potest superaddere gratiæ, nisi quod abnuat, vel præbeat illi consensum suum; si hunc abnuat, non est defectus gratiæ, sed ipse solus committit defectum: si hunc præbeat, non facit ex solis suis viribus, nec ex aliquâ virtute, quam confert gratiæ, ut reddat

ipsam efficacem; sed ipse potius virtutem recipit à gratiâ, quæ cum adjuvet virtutem ipsius naturalem, facit ipsum operari salutem suam. Ex hoc intueri tibi licet, quod omnes, qui pereunt, ex sola sua pereant culpa; quodque omnes, qui suam operantur salutem, id obtineant, per gratiam & misericordiam Salvatoris nostri. Et ex hoc denique concludo, quod, si Jesus Christus nonnisi paucissimos converterit Judæos, non sit ex eo, quod non omnem suum impenderit zelum pro salute ipsorum; quodque si omnes è gratiis ipsius non hauserint fructum, id non fuerit nisi ex solo defectu & duriâ cordis eorum.

ARGUMENTUM.

Jesus Christus dicit: Ego sum lux mundi. Qui videt per ipsum, admirandas invenit pulchritudines in doctrina ipsius, quas alii non percipiunt.

ARTICULUS IV.

Quare tam pauci sequuntur Jesum Christum in opere & veritate,

Sit verum, prosequitur Onesimus, nationem Judæorum damnasse & reprobasse seipsam, eoque, cum tota carnalis fuerit ratam & acceptam non haberit doctrinam Jesu Christi, quæ tota spiritualis est. Sed Christiani ipsam agnoscunt & adorantes velut Deum suum;

unde venit, quod tam parùm celesti ipsius oblectentur Doctrinâ? Quare tam paucos videmus, qui ipsius amplectantur affectus & sensa, quique ambulant vias sublimes, quas ostendit nobis in suo Evangelio? Si quidem dicunt omnes, quod credant, ipsum Deum esse, vi-

Uuuu 3

tamque